

чулъ нощесъ, какъ на-сънѣ споменувахте едно нѣжно име, което ме накара да мисля, че и вашиятъ духъ обича да прелита тѣзи високи стѣни и да борави негдѣ другдѣ извънъ тѣхъ. Азъ му подадохъ ржка и го помолихъ да продължи. — Името ми е, продължи той, Теодоръ д' Андриа, баща ми е талианинъ, който се оженилъ тука въ Цариградъ за майка ми, грѣкия родомъ. Младитѣ си години проживѣхъ нѣщо въ чужбина, въ Европа, и най-вече тука въ Цариградъ. И при всичко че баща ми, който умрѣ доста рано, не ми остави почти нищо, азъ имахъ щастieto да прекарамъ, съ помощта на духътъ си и на работливостъта си, моята младостъ, както само може да се пожелае. Имахъ многобройни и весели приятели и всички дружества ме приемаха добръ. Имахъ нѣкаква особенна мощъ надъ женитѣ и съ нея мощъ служѣхъ се азъ сполучливо и слѣпо, та за мое голѣмо задоволенство, никога не съмъ усѣщаль подчиненостъ или нѣкое по-яко осѣщанне къмъ нѣкоя отъ тѣхъ. Най-сетнѣ хванахъ вѣра, и това го признавахъ открито предъ приятелитѣ си, че моето сърце се е изтрило и изхлузгало: кѣто стара подплата (гъонъ). А какъ ви се струва? — азъ съмъ ималь да доживѣя и това, щото въ тази ми тридесетъ и осма година, отъ тая покъсана подплата да изникне най-дивна роза, каквато никога не е увѣнчавала сърдцето на младъ, въодушевенъ човѣкъ.

Азъ се подръпнахъ живичко отъ мѣстото си, като че-ли изненаденъ приятно, и замолихъ господна Теодора, да ми исприкаже тая занимателна епизода.

— О, не се надѣвайте, рече той, на никакво извънредно приключение. Моята работа е съвсѣмъ проста. Ето какъ се случи. Тази пролѣтъ направихъ случайно познанство съ единъ младъ и приятенъ човѣкъ, грѣкъ, та още отъ-начало осѣтихъ една симпатия къмъ него. Единъ недѣленъ день той покани мене и